

Rabbim Duy Sesimizi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Ekim 2023

Her düş bacağından asılır, azizim ben ki azadesi göğün nasıl da müteredit bir canlı ve düşperestim.
İmgeler sığınağım aşk ise dik yakalı kazağım.

Azığa aldığım düşlerden sorsunlar beni bir de yüzüme kapanan kapılardan.

Telli duvaklı gelin olmuş telli turnalar: iyi de bana ne ve size ne, azizim ne de olsa konforu bitimsiz hayatın kıyısında köşesinde kalanlardandır gelmeyen zarar ziyan bir de çalınmayan kapısı dert sahibinin.
Derdi veren dermanını da veriyor madem.

Deşifre edecek değilim içimdeki gizemi.

Ben ki: boyutsuz bir minvalde içimin karanlığında gidip gelirken bir şiir yazmışım çok mu? Bir de âşık olmuşum hoş mu?

Hayaller ve edimler ve gerçekler ve yalanlar.

Vicdanla bozmuş ahali sözüm ona dünyayı kurtaracak olanlardır güçlü olanlar.

Beti benzi atmış dünyanın ve işte ekonomi canlanırken alın size pırlanta çadırı alın size son model arabalar ve teknolojiden de aldık mı ağzımızın payını.

Gününü gün edenler bir yana durduk yere akan masumun kanı bir yana.

Güçlü devletler ve güçlü ekonomiler ve para babaları oysaki babası ölen çocuklar var oysa çocuğu ölen babalar ve anneler.

Kimsenin içinin kan ağladığı filan da yok hep kuru gürültü ve işte hayat kaldığı yerden devam ediyor.

Zaten bu devirde kimin umurunda bir diğerrinin derdi?

Ben-merkezcil olmakla ilintili olsa ne olmasa ne ki hayat?

Gemisini yürüten kaptan bir de bozuk para gibi harcanırken insanlık ve kör vicdanlar.

Sözcüklerim yalın.

Duygularım abartısız.

Henüz öteki dünyaya tayin edilmedim o halde anlatmaya devam edeyim.

Ya da son noktayı koyup sahneyi terk edeyim.

İyi de son perde midir başı mıdır oyunun belli değil:

Öyle ya; dünya bir oyun sahası iyi oynayan kazanıyor yeminle rolünü abartısız yaptın mı kazanan sensin, azizim ve kurallar neyi gerektiriyorsa artık bağdaş kurup da beklemenin zamanı çoktan gelip geçiyor mu yoksa?

Savaş bir yana acı bir yana ölüm bir yana ve işte mutlu gülücükler saçan ahali dünyanın az buçuk dert yarıyorlar ölmüş insanlıktan ve nasıl da masumun yanında saf tutuyorlar:

Af eyle yüce Rabbim ben derdime daldım savaştan filan da söz etmemekteyim kaç zamandır lakin içimdeki yangın öylesine yakıyor ki canımı...

Sağaltmam gereken çok şey var bir de sağdıcım bellediğim sefil kalemim iyi de kimin umurunda?

Ha babam yaz böyle mi çıkar yoksa hayatın tadı?

Ya da zehri mi demeliydim?

Bildiğim kadarı ile insandır insanın zehrini alan ya, şimdi?
Zehirleyen diğerini elbet yine insanoğlu:
Akraba eş dost komşu kim olursa olsun insanlar cidden başkalarının acısından derdinden beslenmekte sonra da vicdandan bahsederler.
Bir anda karıştı yine dünya sanki öncesinde pek ahım şahımdı da.
Dımdızlak kalmış coğrafyalar.
Terk edilmiş şehirler.
Müslüman coğrafyalar kan ağlarken Batı neyin peşinde?
Siyasetle aram iyi olmasa da söylemeden geçemiyor insan ve siyasi bilgim şimdi nasıl da eleştirilir gerçi gözümün üstündeki kaşım bile bir suç unsuru iken doğru söyleyip elbet kovulacağım doksan dokuz köyden bir de demezler mi?
Orada bir köy var uzakta ve o köy bizim köyümüzdür.
Zaten çıkış noktam tam olarak da bu:
Her nerede bir insan varsa her nerede bir köy bir kasaba hep kendim gibi bilmedim mi ve hep sahiplenmedim mi?
Dün ve bu gün ve yarın.
Geriye ne mi kaldı?
Benden başka her şey herkes.
Alın işte: ben-merkezcil bir tamlama:
"Ben!"
Biz olmaya meyyal.
Biz olmakla iştigal.
Bir ömür biz olmak adına savaş verdiğim ve işte elime geçen sonuç:
Boş küme.
Hiçliğimle açtığı her parantez.
Hiçliğimle yazdığım her şiir her deneme.
Ha gayret, kızım elbet sen de var olacaksın bir gün...
Demek ne geçirdi ki elime?
Yolunda giden ne kaldı ki geride?
Sevgiden medet uman bizler ya da ben-merkezcil bendeniz elbet şiarım sevgi ve aşk diye diye bu yaşa geldim de kimden sevgi gördüm ve de gördük?
Sevgi düşünmek diye bildiğim.
Sevgi hassasiyetten geçendir sandığım.
Kinayeler.
Hicivler.
Kasıtlı cümleler ve söylemler.
Sevgi diye bir mefhum da yok artık yoksa dengeler böylesine değişmezdi yoksa masum insanlar durduk yere ölmezdi.
Bir can ne çok şey.

Bir canı yaşatmak ne çok şey.

Alın işte binlerce can göz göre göre giderken nerede kaldı insanlık nerede kaldı merhamet ve vicdan?
Öyle de kusursuz ki hani insanlar...

Azizim, sen ne diyorsun bu işe?

Az evvel çalmıştım kapını ama açmadın.

Az evvel düşmüştüm yere üstüme basıp da geçtin ve ben hala sevgiden ve senden medet umuyorum
Kendimi geçtim:

Hastalar ve çocuklar ve kadınlar ve masum insanlar.

Zinhar yalanmış her şey.

Görevini layığı ile yapan kim kaldı ki?

İyi de görev addedilen ne ola ki?

Çalıştığımız işler karşılığında gelirimiz.

Görev bu mudur, sahi?

Nerede kaldı evlatlık görevi nerede kaldı dostluk nerede kaldı akrabalık nerede kaldı komşuluk?

Komşu devletler yan gelmiş yatarken.

Bir hanede acı varken yan hanede ziller takıp oynarken insanlar.

Kim aç kim tok sahi?

Ve işte kapitalist sistem:

Bir yiyene bir bedava.

Kıtlıktan çıkmışçasına yiyenler ve parasını harcayanlar.

Elbet bu da olacak elbet komünist sistemi övmüyorum ama biri aç biri tok iken insanların kopmuyor mu kıyamet?

Aslında kopmuyormuş bunu da yeni öğrendim hem de en yakınınızın bile umurunda değilken varsın aç yatsın insanlar varsın ölsün masum çocuklar varsın bombalar yağsın...

Ağzı olan konuşuyor ben ise bir ömür susmuşken.

Ağzı bozuk olan insanlar prim yapıp da en tepeye çıkarken.

Aslında ağızdan çıkanı duymazken birileri ya da verdiği sözü tutmayıp ihanete bürünürken insanlık.

Güneşli bir gün diye yola çıkıp da üşüdüğüm.

Sevgiyi mihenk taşı bilip nefreti soluyanlarla yolumun kesiştiği.

Her anlamda iyi ve doğru ve düzgün bir insan olmak adına kendim heba etmişken...

Azizim, oysaki sen anlarsın beni zannettim.

Beni anlamasan da kırılmam sana k binlerce masum insan ölürken sahiden onları anlayan birileri yok iken benim varlığımdan kime ne?

Hüzünlü günler hüzünlü bir mevsim.

Rüzgâr gamsız insanlar gamsız.

Üstü örtülü ruhlar ve dünyalar ve kayıp hayaller.

Kendi derdime düştüm de dünyada olan biteni umursamıyor filan da değilim sadece acıyla empati yapıp sadece vicdanımın sesini dinliyorum ve içeriden bana annem seslenirken kendimi nasıl da suçlu hissediyorum üç beş cümle karalayıp annemi ihmal ettim diye ki...

En başta kendim ihmal etmişken.

En başta bu dünyada kimse kimsenin umurunda değilken...

Ya, benim umurumda olanlar?

Yaşadığım sıkıntıyı hüznü nasıl tarif edebilirim ki artık ve işte akan yaşlarımda ettiğim dualarımda Filistinli kardeşlerim de var ve ben bir yandan da onlar için ağlıyorum ama şükürler olsun ki benim için ağlayan bana üzülen bana acıyan kimse yok.

Rabbim, sana teşekkür ederim daha nasıl hissedebilir ki bir insan Yaratanının gücünü ve varlığını? Zalim dünyayı zulmü bana sunanlara müteşekkirim ve işte ç/ağlayan yüreğimle ç/ağlayan kalemimle birlikte büyüyen Allah sevgim ve inancım...

Allah var gam yok madem...

Rabbim duy sesimi duy sesimizi...

Gidişatın sonlanması umuduyla...

Rengi yok gülüşünün zinhar tesellisi de yok ani gidişinin

Şimdi düşlerim bombalanıyor ağır aksak suallerin de yok cevabı

Hiçliğin katarsisi iken dünya

Varlıklar ve masumiyet karalanıyor

Kanıyor da insanlar çocuk bedenlerin,

Çorak sözcüklerin katledildiği bir dehliz

İçi kan ağlıyor anaların

Anası babası yitenler ordusu saf kan kuşatılmış

Masum yürekler korusu

Alkol yerine elma sirkesi ile yapılıyor ameliyatlar

Ne de olsa insanlık ve masumiyet iblisin tekelinde

Zalimler ordusu acılar tayfası

Hükmedene tabi reddedişler

İslam Coğrafyası kanıyor

İnsanlarsa dününü mum ile arıyor

Muma dönmüş suretler

Gözünün üstünde kaşını sorgulayan

Masum izlekler öncesinde kutsanmış şimdi kan ağlıyor

Kâh çocuklar kâh bebekler

Ufacık bedenler ölümle tanışıyor ya erken yaşında

İnsanlıkta restleşiyor tasasız vicdanını hiçe sayıp

Rengi solan güneşi balçıkla sıvayıp...